Коханий!

477/2321

Їду, здаєсь, нині до Дрогобича, хоть, правду Кажучи, не знаю ще, в Кого назичити чобіт, бо мої черевики розпалися геть. Надіюсь, що чень хоть нині буде від тебе який лист, тай Світ, тай Тать, Хівщика, а то надіюсь тиждень за тижнем, тай все на дарно. От, коби мітили поклали Письма так ще деякі мої штуки, то гень би, чий ти Кажеш, були Крейцарі, а вони б мені тепер дуже здалися! Одежі нема, чобіт нема, довги стоять і гавкають.... У Відні, бачиться, сей зим мені не бути, тай горт з ним, з Віднем тим! Та навіть хто знає, чи прийдесь оглядати й Львів і тебе і Людь і вих еще о Христі братію, а рад би дуже. Ну, та се ще побачимо.

Ти може цікавий, що я тепер порабляю? Не богато, тече. Читаю Платонові діялоґи (тепер го найліпше діло „Права") — дуже цікаві штуки. Пишу — але о тім пізнійше. Ходивши уже два рази на горіхи за Діл, зродили ми по цего року, ми три одного дня назбирали 10 гарнців. Вирочім на дворі слота, почасть, перервала нам полеву роботу. Овіс прямав був і отаву і бульбу і ярину в огороді; фасоля Соя вся вимерзла, дали Коровам. Сумно тепер на селі. У нас якось попари панують; цего літа вже три було, оден біля нас, погорів дістий, той самий Шульц, що Котрого забавна анекдота була в „Дзвоні". Шандарі до нас приходять часто, балакають се й те, розповідають свої трафунки, дещо з їх оповідань мені придалися до шкіців. Часом, як застають мене при писаню, раді би знати, що я пишу, але біда, що самі Марурі, по руськи не вміють читати, то й відходять незадоволені своєї цікавости.

Що сердешко думаєш ти робити с Світом? Чи додержимо його до Кінця року? І чи удержимо на другий рік.? Жаль би дуже, як би прийшлось закинути одно наше видавництво, пропадоль би і перо і друкарня сати стрех як не хочеся! Що прийдесь робити?

Як тобі подобалась Критика на Гайдамаків? Правду Кажучи, писана на здогад бураків; не маю під рукою ані Кобзаря ані Шевч. Про житя Шевч. писав с памяти. Та тілько, думаю, я ні в чім не помилився Кардінально. Тілько одна поправка, бачу, зайшла в переписуваню з брудпійсу: при самім Кінци я назвав Кав. Кеу і Сок поемами сущі лишнім, мій тим, Коли се поеми політичні, не тиба й поправити при нагоді. Колиб ти [illegible] і [illegible] і [illegible] нашої Кобзаря, то д

писав дальші розбори і передовім Катерини, Наймички і Лідо-
ли. До розбору Неофітів, котрий був би потрібний хіба на науку,
а потребував би реміс статей Грушевського й Огоновського, я та-
кож коли можна, у відчиту того товариша, котрий в історичн. літе-
ратурі розбирав обі критики і порівнував. Вийшла б фікава
штука, та ще більше, що о тім мало тамто критику Грушевськ. і Огоно-
вого Неофітів не порозуміли. Нашими лініями, ти і сього
того та тих би постарались. Впрочім Ком. би був у Львові,
я сам би переглянув, що лінії треба.
Коли порозумимся товариші (Олесн., Гуш. і ін.) то балакай-
мем про видання Фавета. Може б і справді удалось се зробі-
ти, а надію, що прикумеранти би найшлися, тим більше, що на-
рідовість був зацікавлений початком переводу Правді. Можна
добути від Барн. адрес Шкамера в Берлині, того що видавав Легкі-
кон. Конверсац. — продати Книзі (цінкогр.) дуже дешево, то мож би
набути гарний портрет Дете, був би і для Світа і для оздоблення
переводу, — я кажав би читались і Коментарем до Фавета,
і вийшла би гарна книжка.
Коли б виходив Світ до кінця сего року (ще 3 ч.), то які думаєш
давати портрети? Я би думав, що крім Кониського (10 ч.) варто
дати Мордовцева (!) Svetozora) — о біогр. написати б до Дрова,
або до Кон-ого чи Антонов. — На послідний ч. я би радив
для згадання Чехів дати портрет Неруди, автора Космічних
пісень. Собітка теж розгадав би чо гарну біографію, портрет
був міщений в віденській Neue illustr. Zeitung, а Собітка та,
Кон просив, щоб прислав по чеські Космічні пісні, можна бу-
ло би у Ріхтера й ін. перевід, то я гадав би дещо найкрасше
по нашому. Коли б Собітка не гадав біогр., то мож просити в ред.
Neue illustr. Ztg., щоб прислали крім Книги і той портрет. Біогр.
Неруди. Також розгадати Собітка, де мож дістати Книг
портретів Шватопулка Чеха, Арбеса, Светлої, і тим мож-
ли с чеської літератури варто познакомити з кращих.
Розгадав, Коханий, також про біографію Навроцького, навіть
гуцкого, не дуже було би написати до него самого, може б напи-
сав свою біографію. А то вже чоловік, і ніхто не буде й знати
про него. Ти буде Світ далі виходити, чи не буде, а ти все таки
зробі се. Прим го, може б написав сам й для Світа. Варто б
і такім дусі написати й до Федьковича.

Цілую тебе ну, Ів